

(המשך בעמוד 35)

עך שהתחנת ב'1966?

או ככלל לא הייתי יותר ממה ימים במקום אחר. הייתי נוסעת לאילת, שם גרתי עם כוסי, הייתי נשארת שם כמה ימים, נוסעת לחיפה לשלושה ימים, שבוע לתל-אביב וחודש לאירופה. אז הייתה תקופה שהסתובבתי הכי הרבה.
אף פעם לא היה לך מיקצוע?
חוצ' מהעיתון. אני כותבת כבר הרבה שנים.
את מגרירה את עצמך בעתו?

נאית?

אדם שכותב בעיתון הוא עיתונאי, לא? אם אני נתקלת בסיפור מעניין אני כותבת אותו. אני לא רצה אחרי סיפורים, הם באים אליי לכו. לפעמים אנשים שלא רגילים להופיע בעיתונים באים ומבקשים לדבר רק איתי.
הצלחת לעלות כך על הרבה קסופים?

יש לי שם של אדם אמין שלא מוסיף וכותב רק מה שמדברים איתי. כנראה שזה עוזר.

● אומרים שאנשים פוחדים ממך.
אני לא יודעת. אני לא מרגישה שפחדים ממני. שמעתי דיבורים כאלה ואני לא יודעת למה.

● זו פעם ראשונה שאת יושבת על פסל-הנאשמים?
אני לא רוצה לענות.

● איך התגלגלת לתוך הסיפור הזה?
הכרתי את הבחורה בבית של צייר, היא הייתה במיטה ביחד איתו ועם עוד בחורה. היילת והם עשו אורגיה. אחרי שהיא סיימה צבא, היא נפרדה מסופר ידוע, שאיתו היה לה רומן, ובאה לגור עם הצייר. היא שמעה שאני עיתונאית ואמרה שיש לה סיפור מעניין על יחסיה עם הסופר הידוע. הסיפור נראה לי מעניין וכתבתי אותו.

אדווה עם בנה המאומץ אלון, כלביה והתוליה גם כלבה לציד-אמיתית וגם צבה בשם עזרא

פסק-הדין: מי שיקר מתי?

יקרה (היא דרשה 50 עד 150 דולארים), ובמיקרה אחד הסיק זאת השופט מן הרקע הנסיבתי.

צעירה שניה, שהייתה זונה מיקצועית לפני שהכירה את אדווה, העידה שאדווה שלחה אותה לגברים, אך מעולם לא לקחה ממנה פרטות. היא הגדירה את אדווה כ"נשמה טובה", ולדבריה עשתה לה אדווה טובה כאשר עזרה לה להכיר גברים ששילמו עבור שירותיה, וגם עשתה, אולי, טובה לידידה שהכירה להם צעירות. ברור כי כל המעשים - אם נעשו בכלל - נעשו בין אנשים מבוגרים בני-דעת, מתוך רצון חופשי ומבלי להזיק לאיש. בתחום צינעתי-הפרט, מבחינת האינטרס הציבורי, שאלה גדולה היא אם הדבר צריך להיות בר-עונשין.

שאלה שניה מתעוררת לגבי הפירסום. המישפט התנהל כולו בדלתאיים סגורים, תוך אסור מוחלט של פירסום כל פרט מזהה. לאחר מכן, לפי בקשת עיתונאים, הוסר האיפול הזה אבל רק חלקית. זה נעשה בצורה מוזרה למדי: הותר פירסום שם הנאשמת, נעמי אדווה, אך לא שם המתלוננת.

כאשר נאסר פירסום שם של קטינה המעורבת בענייני-מוסר, או של אשה המתלוננת על אונס, זה סביר ודרוש. אך מה הטעם לאסור את פירסום שמה של אשה שהגדירה את עצמה כזונה מיקצועית, שביעצה מרצון שורה ארוכה של מעשי-זנות, שלא לדבר על מעשיות רבים שיוחסו לה. החל בשימוש בסמים וכלה במרימה ובגניבה?

נוצר כאן חוסר-איזון, שיש בו אי-צדק, אילו נודעה ברבים זהותה של המתלוננת, יתכן כי המיקרה כולו היה נראה אחרת בעיני הציבור. ההפליה בין הנאשמת והמתלוננת - שתי נשים שהיו חברות טובות ושהיחס כפוף הפרטי ביניהן גרם למישפט - אינה נראית מוצדקת.

סרסרות, שידול, החזקה

פסק-הדין עצמו מחולק למיקרים רבים. בכלם טענה התביעה שאדווה שלחה את אחת משתי הצעירות לגבר לשם זנות, ובגנת חלק מהאתנן. כמעט כל המיקרים האלה נפסלו על-ידי השופט, אם מפני שלא האמינו למתלוננת, אם מפני שדיברו המתלוננת היו עדות יחידה, ללא שום חיזוק או תמיכה. במיקרה אחד האמין השופט למתלוננת שאכן נשלחה על-ידי אדווה, וששילמה לאדווה את מחצית האתנן. זוהי סרסרות, אולם לכך אין עדים. השופט האמין לדבר בתוקף הנסיבות החיצוניות. במיקרה אחר האמין השופט לזונה השניה שאדווה שלחה אותה לגבר, ושאדווה ידעה כי היא שוכבת עם גבר תמורת כסף. השופט קיבל את דיבריה הזונה שלא נתנה פרטות לאדווה, זוהי עבירת "שידול".

לגבי החזקת מקום לשם זנות קבע השופט כי דירה ברחוב דינגוף, שהייתה שייכת לאדווה ושלא היתה בשימוש (אדווה גרה אז עם ידידי במקום אחר), שימשה לשתי הזונות הצעירות לקיום יחסי-מין לעת מצוא. בידיעת אדווה.

את העובדות האלה בודד השופט ממאות עובדות אחרות וססגוניות, שהתגלו בתיק ושלגביהן יש עדויות סותרות של אדווה, הזונות והגברים המעורבים-בדבר. על השופט היה לברור את המוצק מהתנן, והוא השתדל לעשות זאת. בית-הדין המישפט לעיון יצטרך לקבוע אם השופט המחוזי עמד במבחן זה.

בכתב-העיון טען פרקליטה של אדווה, בין השאר, שמפסק-הדין עולה כי:

- בית-הדין המישפט קבע שהמתלוננת הדיחה לעדות-שקר את הזונה השניה.
- הזנה שהנאשמת לא קיבלה פרטות מהזונה השניה.
- לא הובאה ראיה כלשהי שלפיה שידלה הנאשמת את שתי הזונות.

● לא הובאה שום ראיה שדירת הנאשמת הוחזקה על-ידיה לשם זנות. בית-הדין המישפט סמך על עדותה של המתלוננת, בעוד שהוא קבע בעצמו שהיא משקרת בעניין זה. לא נמצא אף גבר אחד שיעיד כי קיים בדירה יחסי-מין. לדיברי הפרקליט, העניין הוא "פרי-למיונה החולני" של המתלוננת.

● במהלך כל המישפט ניסתה התובעת, שרה רדין, להכפיש את שמה של הנאשמת, וגם זה משמש נימוק לעיון (כפי שימש לשופט המחוזי כנימוק להקלת העונש).

● התובעת הפריעה במהלך המישפט לחקירת העדים בידי הסניגוריה, וכך שיבשה את המישפט. המישפט עצמו נמשך שנתיים, והיה כרוך, גם לדיברי השופט, בענייני-הדין. השופט יצא לנימולאות, וזה היה פסק-דין האחרון. הדין בעיון עשוי גם הוא להימשך זמן רב. בינתיים דחה השופט את ריצוי עונש-המאסר (שלושה חודשים, מינוס 17 ימים, שאדווה ישיבה במעצר בעת החקירה) עד למתן פסק-הדין הסופי.

א"א אפשר היה לקנא בשופט המחוזי אברהם מלול. לפניו עמדה נאשמת, שהיא אישית ססגונית, יוצאת-דופן וחרונה מאוד. אשה האוספת מהרוב כלבים, חתולים, בני-אדם ושאר יצורים פגועים. ומוציאה עליהם הון-ענק, בת-טובים שנישאה לאחד העבריינים המפורסמים ביותר במדינה, ושהפכה עיתונאית כדי לדווח על עוללות העולם התחתון. עד שהפכה מעין דאמון ראניון ישראלית. אשה שערכה מסיבות שהיו לשם-דבר בארץ, ושבהן נמנעו אמנים עם כדורגלנים, אילני-עסקים עם מושפים, נשות-חברה עם זונות.

לעני השופט התגלה עולם שלם שהוא לא ידע על קיומו - עולם בעל מושגים שונים מכל מה שהורגל. מול הנאשמת עמדה צעירה יפהפיה, ששמה נאסר משום-מה לפירסום. גם היא בת-טובים, צבירת, בת להורים ידועים ומכור בדים, בעלת מקום-צמרת במיקצועה. היא סיפרה בתשוקה שהיא זונה, ששכבה עם עשרות גברים תמורת כסף, ולפי העדויות בתיק גם הייתה נרקומנית, גנבת, רמאית, ומה עוד.

אחרי שמעו עשרות עדויות, ביניהן של אנשי-עסקים ידועי-שם, שסיפרו כיצד שילמו כסף לאתה זונה צעירה תמורת מיני-גלים, "הרפיה", ובמיקרה אחד (לדבריה) גם תמורת הכאה בחגורה והשתנה עליהם, נאלץ השופט להוציא פסק-דין.

היתה לו בעיה גדולה, כי לדבריו, לא האמין אף לאחד מן העדים החשובים, מדבריו נובע כי - לדעתו - שיקרה העדה הראשית, שיקרה הנאשמת, ושיקרו רוב העדים האחרים.

לכן ניגש בסבלנות, ועל גבי 97 עמודים של פסק-דין, לנתח את העדויות ולקבוע לאיזה קטע של איזו עדות הוא החליט להאמין בכל זאת. כשיכומו של דבר דחה את רוב פרטי-האישום, אך קיבל כמה מהם - לא על סמך ראיות חותכות, אלא מפני שהאמין לקטע מסויים של עדויות, שאת שאר קטעיהן סירב לקבל. מפני שהם בגדר שקרים או טענות בלתי-מוכחות.

כתוצאה מכך הרשיע את הנאשמת. נעמי אדווה, בשידול למעשי-זנות, בסרסרות למעשי-זנות ובהחזקת מקום לשם זנות - עבירות שהעונש המיביח הכולל שלהן הוא 15 שנות מאסר. אולם בגזר-הדין פסק לה רק שלושה חודשי-מאסר. אחרי שהוא ערם עליה שבחים רבים וגינה בחריפות את התובעת, שרה רדין, שהשימעה את הנאשמת בארסיות בכל מהלך המישפט.

על פסק-דין זה הוגש עתה ערעור לבית-הדין המישפט העליון. עד למתן פסק-דינו הסופי (ה"חלוט") נשאר העניין פתוח ובגדר "סוב" יודיעה", ורק הכרעה סופית תקבע אם נעמי אדווה אכן אשמה, או שהעלילו עליה עלילת-זדון.

שמה של זונה

שמה אלה גדולה המתעוררת עם קריאת פסק-הדין היא: מה זה נוגע בכלל למישטרה ולבית-הדין המישפט? גם מדיברי השופט מסתבר כי הפיהפיה הצעירה, שגרמה לעניין (המתלוננת) בלשון השופט, היתה מושחתת עד היסוד עוד לפני שהכירה את נעמי אדווה.

היא שכבה לדבריה עם "יותר מעשרה גברים" בעת ובעונה אחת. השתתפה באורגיות-מין, השתמשה בסמים, הוציאה במרימה כס-פנים מסופר שעימו חיה במשך שלוש שנים (ושעליו הלשינה אחר-כך בפומבי), גנבה רכוש, ומה עוד.

אדווה אספה אותה אליה, במשך זמן רב היתה המתלוננת מעין "גרופי" (ובזן נדבנת) של אדווה, הלכה אחריה לכל מקום, שירתה אותה, (וכן השאר כתבה במכונת-כתיבה את הכתבות שהכינה אדווה עבור העולם הזה, הדמך כלל דיווחים על מעשי העולם התחתון). היה ברור שקשרה יחסים מיוחדים עם אדווה והוקסמה על-ידי אישיותה החזקה, אחר-כך רבה עימה, וכתוצאה מכך הלשינה עליה במישטרה וטענה שהנאשמת שידלה אותה לזנות, שלחה אותה לגברים ולקחה ממנה את מחצית האתנן. האהבה הפכה לשינאה לוהטת.

גם אילו היה מוחלט סופית שכל הטענות האלה נכונות (והשופט פסל רבות מהן) ושאלת השאלה: מה זה נוגע למוסדות-המישפט? גם לפי תיאורה של המתלוננת עשתה כול, לא היה כאן עניין של החוסני, גנתה כספים וחיתנה ממעשי-זנות, לא היה כאן עניין של שידול קטינה או נערה תמימה, ובזוודאי לא כפיה, איום או סחיטה. בארץ, הזנות היא חוקית, החוקים נגד שידול באו להגן על הציבור מפני הסרדה, והחוקים נגד סרסרות נועדו להרתיע רועי-זנות (בדרך-כלל גברים אלימים), המפתים נערות ומכריחים אותן "לעבוד" בשבילים, תוך איומים באלמות וברצח.

כאן היה המצב שונה, ומקעט הפוך, לדיברי המתלוננת, אמרה לה אדווה שאם היא שוכבת ממילא עם גברים בסיטונות, וגם עם זקנים, היא יכולה לגבות מהם כסף, אין שום הוכחה חותכת לכך שאכן לקחה אדווה חלק מן האתנן של המתלוננת. שהייתה זונה

לעולם הזה. השמטתי קטעים שלדעתי יכלו להזיק לשמה. לא היה לה קנה-מידה אז, היא רצתה להתפרסם בכל מחיר.

באותה תקופה עברתי גם אני לגור בביתי של הצייר, הוא הציע לי לבוא לשם עם כל בעלי-החיים שלי, כי הייתה לו חצר. אני גרתי בקומה התחתונה והצייר עם הבחורה גרו למעלה, עד שהסתיים הרומן ביניהם והוא גירש אותה מהבית. היא נשארה בקשרים איתי ואני, שריחמתי עליה מכיוון שנשארה בלי מעורים, הצעתי לה את הדירה ששכרתי ברחוב דינגוף בתל-אביב ושנשארה ריקה.

עזרתי לה גם בתחומים אחרים. אמרתי לה שיש לה נתונים להיות דוגמנית, וצילמתי אותה והכנסתי תמונות שלה לעיתונים וכתבתי שהיא דוגמנית מתחילה. אני בעצם פירסמתי אותה.

יום אחד באתי למישרד ופגשתי שם בחורה מוזרה, היא סיפרה לי שהייתה מאושפזת בצבא ושהיא מוסיקאית. אמרתי שאני רוצה לכתוב עליה לעיתון. הוסיפה שהיא מסתובבת כיהר והיא היתה מביאה אותה אליי לוויילה.

יום אחד סיפרה לי הדוגמנית (שמה אסור לפירסום) שאחד אחר הציע לה להיות סוחרת-

"גם את אלן דלון הכרתי בארץ. הסתובבתי איתו כמה ימים, וגם איתו אני עדיין בקשר. לא היה רומן בינינו"

זהב ושהיא נוסעת לח"ל. ביררתי מי היא, ונודע לי שהוא סוחר-סמים. הזרתתי אותה. בינתיים הגיעו אליי החברה המוסיקאית עם אחותה ולקחו אותי לרמת-גן במונית, שם פגשנו את הדוגמנית. הן יצאו מן המונית והיכו אותה. אני עמרתי בצד והסתכלתי, אמא שלה באה לקחת אותה והלכה איתה למישטרה, שתלתנו על שתי האחות. במישטרה היא סיפרה שהיא עובדת בונות ושהיא נותנת לי חצי מהכסף. המישטרה עצרה אותי והאשימה אותי.

מהרגע הראשון הכחשתי את הסיפור, למרות שהיא לי שמונה חודשים, חלקם היו אנשים שהכרתי ולא רציתי לסבך אותם.

הייתי במעצר 17 יום, שאחריהם רצו לעצור אותי עד תום החלימים, אך השופט לא ראה טעם בכך ושיחרר אותי בערובה.

המישפט עצמו היה מתיש ונמשך שנתיים, 26 ישיבות בבית-הדין המישפט. זה היה עינוי-דין של ממש. יכולתי לצאת זכאית אילו הייתי מביאה את כל העדים, אבל אנשים פחדו. כל מי שקיים איתה יחסים, ברח מהארץ. אני חושבת שיצאו מפה כמה צ'רטרס.

● מה זה עשה לך, ההרשעה?
זו הרגשה לא נעימה שאת מכירה בחורה עלובת-נפש, מופרעת בצורה קשה, עוזרת לה, נותנת לה לגור בבית שלך, מאכילה אותה, מנסה לקדם אותה בתור דוגמנית בגלל קשרים, ובסופו של דבר היא מעלימה עלייך עיללה שפלה. זה נותן לך לחשוב פעמים אם בכלל כדאי לקשור קשר עם אנשים שאת פוגשת, ומי יודע מה אפשר לצפות מהם אחרי שיקרה לך מיקרה כזה.

● אנשים ניתקו איתך קשרים?
הכרתי אנשים שמכירים אותי שנים יודעים שזו עלילה, אבל יש אחרים שראו את התמונות שלה בשער-עיתונים ומתלהבים מההופעה שלה, ובאים אליי בטענות למה לא הכרתי להם אותה כדי לשכב איתה. ואז אני שוכר אותה להסביר (המשך בעמוד 38)